

26.12x30.5	31	12 עמוד	שישבת - ישראל היום	07/2010	23311588-1
817 - ר שיבא TEL HASHOMER SHEBA HOSPITAL - BUSINESS ONL					

בין שני ניסים.
מה עושים כשמגלים גידול במוח בחודש
השמיני? שתי נשים התמודדו עם הדילמה
נעמה לנסקי, זיוה מוגרבי-קובני

(ניצחון החיים)

שתי אמהות, שני ניסים:
רופא אחד יילד, רופא שני
הסיר את הגידולים במוח.
לאה וגילת עברו יחד את
אותו הליך בלתי ייאמן

אמא'לה

נעמה לנסקי,
זיוה מוגרבי-קובני

24.25x30.64	32	12	עמוד	ישראל היום - שיבת	07/2010	23311590-4
817 - שיבא - TEL HASHOMER SHEBA HOSPITAL - BUSINESS ONL						

נעמה לנסקי,
זיוה מוגרבי-קובני
צילומים: א.שני

בין שני נישאים

שתי נשים, שני הריונות מתקדמים, שני גידולי מוח מסכני חיים • גילת, אשת קריירה מתל אביב, ולאח, חרדית מבני ברק, נבגשו בצירוף מקרים יוצא דופן במחלקה הנורוכירורגית של בית החולים שיבא בתל השומר • הרופאים המנוסים נקדעו בין שני עקרונות: הצלת חיי האם והעובר מול הנטייה לדחות כל הליך מורכב לאחרי הלידה • בהפרש של כמה ימים שכבו שתי הנשים בחדר ניתוח, כשהן עוברות גם ניתוח ראש וגם ניתוח קיסרי • הסוף, בשני המקרים, היה טוב

ילת מלמן, אשת שיווק מתל אביב, היתה בסוף החודש השמיני להריון. העובר שלה גדל במהירות, כמעט הכפיל את משקלו. עפעפיו נפתחו, ריסיו התארכו, ציפורניו הופיעו. רוב מערכות הגוף שלו כבר הכשילו, הוא התהפך כשראשו כלפי מטה, מתכווץ ליציאה לעולם, ולא הפסיק לרצץ להתנועע בבטנה. באותו זמן, כמוהו, גדל לממדי ענק גם המנינגיומה של גילת: גידול בקרומי המוח שהשתרש בקרמת ראשה. הגידול היה בן ארבע שנים לפחות, אבל הריונה של גילת הפך לשעת הכושר שלו: ההורמונים הנשיים שמופרשים בהריון הם תאוותו הגדולה, ובמשך חודשים הוא זלזל אסטרוגן ופרוגסטרון, שאב אותם, תפח ושמן, עד שהפך ענקי והחל להפעיל לחץ רב בפנים גולגולתה.

גילת ידעה על מה שמתחולל בבטנה, אבל לא על מה שקורה בראשה. נכון, היא סבלה מכאבי ראש, אבל מי לא? כיום שישי לפני ארבעה שבועות הכריעה אותה התשישות, והיא החליטה להישאר לנוח בבית בזמן שחיים, בעלה, ובנה התינוק, ארי בן השנה, נסעו לארוחת ערב משפחתית אצל הוריו של חיים ברעננה. כמה דקות לאחר שעזבו את הבית, היא התחריטה וביקשה שיחזרו ויבואו לקחת גם אותה. ההחלטה הזו כנראה הצילה את חייה. כמה ימים קודם לכן הגיעה לאה (שם בדוי), אם לחמישה מבני ברק בהריון מתקדם, לבית החולים שיבא בתל השומר.

היא היתה מבובלת וסבלה מסחרחורות, מכאבי ראש, מחור לשה בגפיים ואפילו מהפרעות קשות בריכוז. היא ידעה זה זמן מה שמהו לא בסדר, אך לא שיערה שהמנינגיומה עורך הילולות רוויית הורמונים נשיים בתוך גולגולתה. סריקת מוח קצרה הצביעה על גידול ענקי. מצבה היה קריטי: המנינגיומה הפעיל לחץ מאסיבי והיה ממוקם בקרבת המרכז המוטורי ומרכז הדיבור כמות. מצבה יצר בהילות ולאחר יממה בלבד הוכנסה לחדר הניתוח לפרוצדורה כפולה: הוצאת התינוק ומיר לאחרי הוצאת הגידול המוחי. אפילו אנשי הצוות המנוסים לא שיערו שבעוד ימים ספורים הם ייאלצו לבצע את הניתוח הכפול - שוב.

הגידול ניזון מההורמונים

גידול מסוג מנינגיומה אינו נדיר. לרברי ר"ר שניא הר-נוף, סגן מנהל המחלקה הנורוכירורגית בשיבא, יש כ-100 מקרי מנינגיומות בשנה. "הגידול שפיר ומופיע לרוב אצל אנשים מבוגרים או אצל מי שעברו הקרנות לראש נגר מחלת הגזות בשנות ה-50", הוא מסביר ומציין כי "בקרב נשים צעירות, המנינגיומה כהחלט נדיר מאוד". עם זאת, כאשר האישה הצעירה בהריון, למנינגיומה נטייה לגדול במהירות כתוצאה משינויים הורמונליים.

"המוח יודע להסתגל ולהתמודד עם גידולים איטיים", מוסיף פרופ' משה הרני, מנהל המחלקה הנורוכירורגית בשיבא, "עד שאלה מגיעים לגודל גדול, לוחצים על מר-

כזים קריטיים ויוצרים בצקת והתקפים כמו אפילפטיים. התמודדותו של המוח קשה במיוחד כשהגידול מתפתח במהירות, כמו בהריון". על הסימנים יכולות לאה וגילת להעיד. בהתחלה הם מינוריים, קל להתעלם מהם: כאב ראש, הקאות, שום דבר שהריון רגיל לא מכיר עימו לעי-תים. בהמשך יופיעו ישנוניות, ירידה בראייה וגם חולשה בגפיים והפרעות בריכוז. לאחר זמן מה, ללא טיפול, הגוף פשוט יקרוס, כמו שגילתה גילת.

היא ישבה אז במרפסת עם משפחת בעלה, אחרי אותה ארוחת שישי. שתתה קפה, שיחקה עם בנה התינוק, כש-לפתע החלה לפרכס וצנחה אל הרצפה. כל גופה התעוות, העיניים שלה התגלגלו, עוד פניה הכחיל, קצף יצא מפיה. הילדים הורחקו במהירות, מישוהו רץ להתקשר למר"א. חיים היה משוכנע שאשתו עומדת למות: הוא סילק את ההפרשות מהפה, מתפלל שהפרוסים יפסיקו. גילת זוכרת את עצמה פוקחת עיניים לחושך מחלט שהתבהר בהדרגה. היא הבחינה בכעלה ובקבוצת פרמדיקים שעומדים מעליה. הפנים של בני משפחתה היו חיוורים, חיוכים מבוהלים ריחפו מעליה.

אחרי כמה דקות כבר שכבה באמבולנס בכביש 4, לכיוון בית החולים שיבא בתל השומר. "אפילפסיה?", חשבה לקול הצפירות, "מאפיה צצה לי אפילפסיה בגיל 37?". גילת נגעה בבטנה ונוכרה שהיא בהריון, בשבוע 35. בבית החולים העידו בדיקות המניטור והאלטרטה-סאונד שהעובר שרה, וכעת נותר להבין מה קרה לאמא שלו. "משהו רע עומד לקרות", לחש לה קול פנימי כששכבה בתוך מערת MRI לסריקת מוח.

25.61x31.19	33	12	עמוד	ישראל היום - שישיבת	07/2010	23311608-4
817 - שיבא - TEL HASHOMER SHEBA HOSPITAL - BUSINESS ONL						

גילת מלמן:
 "זה מוזר. את
 יולדת ומיד
 מנתקים אותך
 מהתינוק.
 הלידה
 הראשונה
 זכורה לי
 כחווייה
 מקסימה,
 התאהבתי
 בילד שלי
 ברגע הראשון.
 פה החוויה
 שונה לגמרי,
 אנחנו עדיין
 עובדים על
 הקשר בינינו"

גילת ובנה רון. ילא
 כך דמיינו את סוף
 ההריון שלי

פרופ' משה הדני, מנהל המחלקה הנורוכירורגית בשיבא: "דרך הפעולה לא ברורה, אין שום דבר חד־משמעי במקרים כאלה. אין ספרות מסודרת בנושא שמנחה אותך מה לעשות. האתגר מבחינתנו היה גדול מאוד"

הריון נמנעים מלסכן את העובר בחשיפתו לקרינה, לתרופות
 עוצמתיות ולחומרי הרדמה.
 פרופ' איל סיון, ראש המערך לרפואת האם והעובר בשיבא,
 לא שקל לרגע להעביר את הנשים ניתוח בלי ליילד קודם
 את התינוקות. הוא רצה לבצע באמהות הרדמה אחת ושני
 ניתוחים. פרופ' הרני הוסיף למשוואה שיקולים נוספים, לא
 רפואיים, שהכריעו בעיניו את הכף. תהליך של ניתוח קיסרי,
 התאוששות של כמה ימים או שבועות ולאחריו ניתוח מוח
 היה מנטרל את האמהות לתקופה ארוכה שהיתה מחבלת ביי
 כולתן להיות עם ילדיהם, כולל התינוקות הקטנים שזה עתה
 נולדו. למרות האתגר והמתח שבניתוח כפול, הרני והרנוף,
 כמו סיון, חשו שזו החלופה הנכונה.

"לרגע לא פחדתי למות"

עבור לאה, המגיעה מרקע חרדי ביותר, מאחת החצרות
 הגדולות והמפוארות בבני ברק (לכן שמה ברזי והיא סירבה
 להתראיין בגלוי לכתבה זו; נ"ל וזמ"ק), הכל היה בירי שמיים.
 היא המעיטה בשאלות, וקרובי משפחה ערכו התייעצות עם
 רבנים, בהתאם למידע שקיבלו מבית החולים. גילת, לעומת
 תה, הוצפה במידע. היא זוכרת את הרגע שבו ישבה בכיסא
 הגלגלים, והסברי הרופא זורמים וזורמים. "חשבתי לעצמי,
 זה לא קורה לי, בטח לא כשאני לפני לידה", היא מספרת,
 "זה קורה בסרטים, קורה לאנשים אחרים. אני טיפוס בריא,
 אני עושה ספורט, אוכלת טוב, שומרת על עצמי. האמת

לאה וגילת, כל יום של המתנה היה עלול לגרום לנוק בלתי
 הפיך לאמהות ולעוברים, עד כדי סיכון חיים", מבהיר ד"ר
 הרנוף, "נדרשנו לקבל החלטות מהירות". "דרך הפעולה לא
 ברורה, אין שום דבר חד־משמעי במקרים כאלה", אומר פרופ'
 הדני, "אין ספרות מסודרת בנושא שמנחה אותך מה לעשות.
 האתגר מבחינתנו היה גדול מאוד וערכנו סדרת ריונים פניי
 מיים עם המערך לרפואת האם והעובר".
 שני עקרונות מקובלים ברפואה התנגשו: הרצון להבטיח
 את שלום האמהות, שחייב ניתוח מייד להסרת הגידולים,
 מול הניסיון לרחות כל ניתוח מורכב לאחר הלידה, כדי לא
 לסכן את האם והעובר גם יחד. המצב מסובך במיוחד בחודש
 השמיני להריון: מערך הנוזלים בגוף שונה, רמת ההורמונים
 גבוהה, לחץ הדם עלול לצנוח, אספקת החמצן לעובר עשויה
 להיפגע וקשה יותר להתמודד עם מצוקה מוחית. הגוף מגויס
 כולו לשמירה על העובר, נטייה שמחלישה מאוד את יכולת
 התמודדות עם אתגר כפתיחת הראש והסרת גידולים בסי
 דרי הגודל שהיו בראשיתן של גילת ולאה. בנוסף, במהלך

גם חיים הבין שמהו רע קורה. הוא הבחין בהתקהלות
 בחדר הטכנאי שביצע את הכריקה: טלפונים צילצלו, רזי
 פאים נכנסו ויצאו, וצוות גדול התאסף סביב המסך. בתום
 שעה הוצאה מהבריקה והושבה בכיסא גלגלים. נורוכירורג
 ניגש אל בני הזוג. "התוצאות לא טובות", אמר, "מצאנו
 גידול גדול על המוח שהתפרש על פני כרבע מנפח הגולג'
 גולת ויצר בצקת. מוכרחים להסירו בהקדם". מקרים כאלה
 מזדמנים לשיבא, בית החולים הגדול במדינה, אחת לכמה
 שנים. "זה רי לא ייאמן", הוא המשיך לאחר היסוס, "לפני
 כמה ימים התגלה גידול זהה אצל אישה נוספת, גם היא
 בחודש השמיני להריונה".

"אסור היה להמתין"

בשלב הזה, מבחינת הצוות הרפואי, הסיפור של לאה וגילת
 כמעט מתאחד ומתנקז להחלטה קריטית אחת: האם לערוך
 את הניתוחים ברצף, בזה אחר זה, או להפריד ביניהם? "אצל

25.45x30.46	34	עמוד 12	ישראל היום - שיבת	07/2010	23311684-8
817 - שיבא - TEL HASHOMER SHEBA HOSPITAL - BUSINESS ONL					

צוות המנתחים:
פרופ' משה
הדני, ד"ר אורית
נחתומי-שיק,
ד"ר שגיאה הרנוף,
פרופ' איל סיון

פרופ' משה הדני, מנהל המחלקה הניירוכירורגית בשיבא, ראה את העגלה ובתוכה התינוק הטרי, רון. "הסתכלתי עליו ואמרתי לעצמי, אוקיי, עכשיו אני צריך להחזיר לו את אמא"

מאוד שנים ללמידת המוח. ד"ר הרנוף, המתמחה בפלסטיקה של הגולגולת, תפר את הפתח בראשה של גילת בקפידה. מאוחר יותר תזכה לאינספור מחמאות מהצוות הרפואי על יופייה של הצלקת. עוד סימן לחוש הומור של רופאים. הרגע המתח ביותר אחרי ניתוח ראש, מעידים המנתחים, הוא רגע ההתעוררות. "חיכיתי לראות איך היא מתעוררת, אם היא חוזרת להכרה מהר, אם היא מצליחה להזיז את הג'י'ים, להשמיע קול, אם היא מתפקדת", אומר פרופ' הדני. "התעוררתי לתוך המולה. מיד ערכו כמה בדיקות והוכיחו לי אותי לחדר התאוששות, כמו תרנגולת אחרי שחיטה", צוחקת גילת, "במשך 24 שעות שכבתי בחדר התאוששות בתחושה שנדרסתי על ידי רכבת. הרגשתי מרוסקת ומסורממת. הזמן קפא, המחוג של השעון שעל הקיר בקושי זז. לא יכולתי לחשוב על עצמי ולא יכולתי לחשוב על התינוק שלי. רק ניסיתי להתמודד עם הרכבת הזו שדרסה אותי". כמה שבועות חלפו. לאה נאלצה לחזור לבית החולים, אבל לא בגלל הגידול אלא דווקא כי התפרים של הניתוח הקי-סרי נפרמו בחלקם. תחת הרדמה מלאה נוספת, תיקן הצוות את הבעיה. במקרה של גילת, קשה לנחש מה עברה. שתיהן נמצאות במעקב, אבל רוב הסיכויים שהמנינגיומה לא ישוב לעולם ואין מניעה להרות שוב. לאה מתכננת הריונות נוספים. גילת טוענת שתסתפק בשני ילדים.

גילת, מה לגבי הפחד שלך שמישהו בך ישתנה? "ברגע שפיקחתי את העיניים ידעתי שאני אותה גילת. התרוצצו לי בראש אותן מחשבות, והקול הפנימי שלי היה זהה לזה שלפני הניתוחים. הבנתי שאני בדיוק כמו קודם, רק פצועה". את רון פגשה שלושה ימים לאחר הניתוחים. "זה מוזר את יולדת ומיד מנתקים אותך מהתינוק", היא מהרהרת, "הלידה הראשונה זכורה לי כחוויה מקסימה, התאהבתי בילד שלי ברגע הראשון. פה החוויה שונה לגמרי, אנחנו עדיין עוברים על הקשר בינינו".

naamal@israelhayom.co.il
zivam@israelhayom.co.il

בעיקר מפרוסים נוספים: "אמנם ניתן לה טיפול תרופתי למניעת פרוסות, אבל הוא יעיל פחות כשיש גידול כמותי". גם הדימום היה חייב להיות מינימלי: כל ירידה בלחץ הרום סיכנה את האם ואת העובר. התינוק של גילת, רון, הוצא מכטנה ללא תקלות והיא נתפרה. כעת הוסב חדר הניתוח למטרת ניתוח הראש. הסרי-נים המוכתמים החלפו, הציוד המתאים הוכנס, בוצע חיטוי נוסף ואת בכיו של התינוק החליפה הדממה של חדר הניתוח. בחוץ המתין הצוות הניירוכירורגי. כשעמד במסדרון ראה פרופ' הדני את העגלה ובתוכה רון, ששקל יותר משלושה ק"ג ולא נוקק לאינקובטור. "הסתכלתי עליו ואמרתי לעצמי, אוקיי, עכשיו אני צריך להחזיר לו את אמא". גם בראשו של ד"ר הרנוף חלפה אותה מחשבה: "אי אפשר שלא לחישוב שאם חס וחלילה הוצאת הגידול מסתבכת, משאירים ילד יתום או ילד לאמא נכה או מוגבלת. כל הבוקר חלפו לי תסריטים שונים בראש, מה יהיה אם. אני זוכר שאמרתי לעצמי שאנחנו חייבים להצליח. אתה רואה את הבעל ואת המשפחה בחוץ, מרגיש בחדרה ובדאגה שלהם, יודע שלכל אישה יש גם ילדים בבית וליכך יוצא אליהם".

גופה של גילת כוסה בשמיכה לכנה כדי להגן עליה מהקור המקפיא בחדר הניתוח, ועל השמיכה הונחו סרינים. ראשה היה נתון באוויר, מוחק בתפסני מתכת, חלקו הקדמי גולח מעט וחוטא היטב במשך דקות ארוכות. הכל התנהל בסדר מופתי, בדיוקנות שניכרת בתיאורים של הרופאים גם חודש אחרי: במשך שמונה שעות היא נוחתה. שכבה אחר שכבה - עור, עצם, מעטפת המוח - חדרו הדני והרנוף לתוך ראשה של גילת, מלווים במערכת ממוחשבת הממפה עברם במדויק כל מילימטר. לבסוף נחשף המנינגיומה, גדול כאפרסק. הוא הוסר כמעט כמקשה אחת והכל שב למקומו בדיוות.

"במוח אנחנו מתעסקים בחומרה. כמו מחשב שהתקלקל ומחליפים כרטיס, מחברים את החושים", מחייך פרופ' הדני, "זה מה שאנחנו בעיקר יודעים לעשות כרגע. את התוכנה אני חנו לא מכירים מספיק עדיין, הידע מוגבל. יידשו עוד הרבה

היא שקצת נעלבתי שיש לי גידול בראש. זה קורה לאנשים חלשים, לא למישהו חזק כמוני. חשבתי שאם לא אקשיב לרופא זה יעלם. הוא ניסה להרגיע אותי, אמר שאין לי מה לדאוג, שאם הוא היה צריך לבחור גידול לאמא שלו, הוא היה בוחר בגידול הזה בדיוק. אין חוש הומור של רופאים. אני מכירה אנשים שעברו ני-תוחי ראש. הם יצאו רפוקים לגמרי. היה איתי מישהו כבית הספר שעבר ניתוח ראש והפך מופרך, אלים ודפוק לגמרי. על זה חשבתי, על מישהו שלמד איתי לפני 20 שנה. אמרתי לעצמי, אני יודעת שמישהו בי ידפק לחלוטין. לא היה אכפת לי מהפרעה מוטורית, שאסחב רגל, שיד אחת פחות תתפקד. פחדתי על האישיות שלי, על התבונה. שאחרי הניתוח הזה אהפוך לגילת אחרת".

זממות פחדת?

"אפילו לא לרגע. הפחד על השכל והשפיות שלי היה גדול יותר. חיכיתי הרבה עד שהחלטתי להביא ילדים. תמיד אמרתי שקודם כל עבודה וחיים, ורק אחר כך ילדים. פתאום תפסתי שאולי טעיתי. כשהתאשפזתי במחלקה הניירוכירורגית היתה איתי בחדר אישה עם שני בנים, בני 11 ו-9, והיא שאלה אותי: 'את לא מפחדת?'. השווייתי בין שתינו ואמרתי לעצמי שאולי חיכיתי יותר מדי, ועכשיו יהיו לי שני תינוקות שלא יזכו להכיר את אמא שלהם בריאה ושפויה, כמו שהייתי לפני שהתגלה אצלי הגידול".

לאה, מספרת ד"ר נחתומי-שיק, חששה בעיקר מהניתוח הקיסרי: "היא כבר עברה ניתוח קיסרי בלידות הקודמות ופחדה מההרדמה הכללית. בחדר ניתוח היא היתה מאוד לחוצה, עד כדי כך שלחץ הדם שלה היה גבוה ואי אפשר היה לתת לה טשטוש. היא ניסתה להסתיר את הפחדים ולהיות מאופקת. בסופו של דבר היא אמרה, 'אני פה בדיכום וכידי שמייים'. בסביבה המשפחתית התגובה היתה הסתרה, שלא ידעו על המקרה, שהקהילה לא תדבר ולא תדע".

בניגוד ללאה, שהובילה מיד לחדר הניתוח, גילת המ-תינה חמישה ימים לניתוח המורכב. "בכל בוקר התעוררתי והתחלתי לבכות. הורמונים של סוף ההריון ובנוסף ההבנה, ככל בוקר מחרש, שזה לא חלום. הייתי מוקפת מגולחי ראש וזה הבהיל אותי, עד כדי כך שמצאו לי חדר עם אישה לפני ניתוח. הכל היה טוב ונעים עד שבאחד הימים אסרו עלי להיכנס לחדר כי עשו בה החייאה. חיכיתי בחוץ ואחרי כמה דקות הוציאו את החפצים שלי מלאים ברם וצוות עזר גדול היה צריך להגיע במיוחד כדי לטפל שם ככל הבלאגן שנו-צה היא נפטרה. בחדר אחר היה מישהו שלא הפסיק לצרוח לרגע, כמו בבית משוגעים. אני חושבת שמישהו השתבש לו בניתוח וזה עוד יותר הפחיד אותי. בקיצור, לא כך רמיינתי את סוף ההריון שלי".

גם הרילמה לגבי שילוב הניתוחים הטרידה אותה בהתח-לה. לפי חוות דעת מסוימות הומלץ לה להפריד בין הניתוחים, ואילו כשיבא נטו, כאמור, לשלב ביניהם. "המתח היה בלתי נסבל. נוצר עלי עומס מעצם ההחלטה שהיתה נתונה בידי. מרגע שהחלטתי לתת אמון בהחלטה של פרופ' הרני הוקל לי, ואת הזמן שנותר לי עד הניתוח הכפול העברתי בשלווה מזורה", מספרת גילת.

שתי הנשים נפגשו קצת לפני הניתוח של גילת. לאה היתה אז עסוקה בהליך השחרור מבית החולים, מתרגשת לקראת האיחוד עם בתה הקטנה והאפשרות לקחת אותה סוף סוף הביתה. היא התפנתה כדי לחייך אל גילת ולהרגיע אותה. היא סיפרה לה שהכאבים הם שגרתיים, רק באזור הבטן, כגלל הניתוח הקיסרי. על ראשה של לאה נח כיסוי הראש, וגילת לא הכחינה בצלקת וגם לא בהתנהגות משונה. השלווה המזודה רק הלכה וגברה.

ביום חמישי לפני שלושה שבועות, בשעה שבע וחצי בבוקר, הוכנסה גילת לחדר הניתוח שהיה ערוך לפרוצדורה הכפול-לה - ממש כפי שהתרחש כמה ימים קודם, כשלאה שכבה על מיטת הטיפולים. את פניה קיבלה ד"ר אורית נחתומי-שיק, מנהלת היחידה להרדמה ניירוכירורגית. "בניתוח קיסרי רגיל משתמשים באפיוורל ומבצעים הרדמה מקומית", היא מסבירה, "במקרה הזה ביצענו הרדמה כללית שמשמעותה חומרי הרדמה תוך ורידיים, מה שעלול להשפיע על העובר ולגרום חלילה להפסקת נשימה או ריכוז לבני. לכן נכח בחדר הניתוח צוות רחב, דרוך לביצוע הערכות בכל שלב של הני-תוח, כולל רופא המומחה בפגים". פרופ' סיון, המנתח, חשש